

Salvador Macip

SCACA
GTCTA G
ACAGA TC

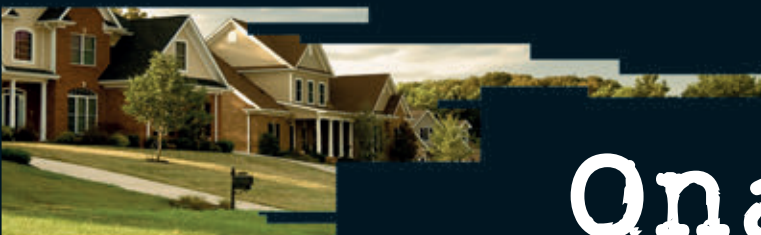
CGCCGT GTCGAACG TGTAG
CGTCCGC GTATGTCGAA GTAGTCAGAA
AGATCCG CGTATGTCAC ATCTAG
GATC CGTAGTCTAG C
ACAGAT C

Fills de la

Setena

Onada

Salvador Macip

Fills de la
Setena
Onada

Fanbooks

© del text: 2018, Salvador Macip
Fotografies de la coberta: Shutterstock
© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2018
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

Drets d'edició negociats a través d'Asterisc Agents.

Primera edició: octubre del 2018
ISBN: 978-84-17515-01-0
Dipòsit legal: B. 20.221-2018
Impress a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

L'estona que, cada matí, tardava a creuar els cinquanta metres que separaven la reixa de l'institut de l'entrada a l'edifici era el pitjor moment del dia per a l'Abigail. Li semblava que era dalt d'una passarel·la, amb centenars d'ulls pendents d'ella, esperant que fes un pas en fals, que caigués i rodolés per terra.

Al pati, abans de començar les classes, no hi havia cap passarel·la, però sí un munt de mirades que, més o menys dissimuladament, seguien cadascun dels seus moviments. Anaven acompanyades de xiuxiuejos i rialletes, i d'alguna salutació que ella retornava educadament, com si no passés res.

El que li molestava no era tota aquesta atenció. Amb el temps li havia deixat d'importar. El que li molestava de debò era que, per molt que s'hi esforçava, no aconseguia que li agradés. Se suposava que havia d'estar orgullosa de ser tan popular. Se suposava que l'havia de fer sentir bé, diferent, única, millor que els altres. Però no era així. Per molt que intentava deixar-se portar, gaudir de la sort que deien que tenia, només aconseguia sentir-se incòmoda.

Hi havia una altra cosa que la feia enrabiada encara més. Tot i que el que volia de veritat era passar desapercibuda, ser com qualsevol altra noia de la seva edat, abans de sortir de casa es passava una bona estona arreglant-se, raspallant-se amb cura els cabells rossos, maquillant-se, només el just perquè semblés que no portava res, escollint el conjunt perfecte, triant les sabates exactes. No ho podia evitar. Odiava ser el centre de la vida social de l'institut, però, malgrat tot, representava el paper que li havia tocat amb tota la professionalitat que podia. No entenia per què, però cada dia queia en la mateixa trampa.

En algun moment de la seva vida, no sabia quan, potser feia tres o quatre anys, quan els pits havien començat a inflar-se-li i els malucs a no cabre-li als texans que li comprava la mare, tot havia canviat de cop i volta. S'havia tornat visible. Els nois s'embarbussaven quan provaven de parlar amb ella i era impossible mantenir-li una conversa que no acabés amb un intent de quedar a soles després de classe. I les noies s'havien dividit en dos grups: les que no li dirigien la paraula i se la miraven amb suspicàcia, i les que volien enganxar-se-li a qualsevol preu i riure-li les gràcies. Ningú intentava aprofundir més que això. La seva aparença els enlluernava i no s'atrevien o no volien anar més enllà de la superfície.

Havia tardat una mica a acostumar-s'hi. Però acostumar-s'hi no volia dir que ho acceptés. Al contrari. Seguia pensant que tot allò havia de ser un error, que no li hauria d'haver passat a ella. No podia negar que ser una de les escollides per formar part de la reialesa de l'institut tenia avantatges, sens dubte, i en treia profit sempre que podia. Però, de totes maneres, se sentia malament. Com se sentia

malament pentinant-se davant del mirall o emprovant-se un top escotat.

Per sort, aquell seria l'últim any que hauria de sobreviure en l'ecosistema artificial de l'institut. Quan s'acabés el curs podria deixar per fi l'institut, amb les seves rutines tòxiques impossibles d'evitar, i entrar al món real. És clar que ningú li podia garantir que seria gaire millor que això...

Tot era un joc. Un joc absurd que l'Abigail perpetuava participant-hi sense voler plantejar-se que hi havia d'haver una alternativa.

I, malgrat tot, tenia clara quina era la causa del seu comportament. No era cap misteri. El problema real era que sempre havia fet el que s'esperava d'ella. Sempre. Res més. I començava a estar-ne tipa.

—Ets a la lluna, avui, eh?

Va tardar uns moments a localitzar d'on venia la veu.

—Ah, Martha, ets tu.

—És clar que soc jo —va dir la seva millor amiga—. Esperaves algú altre? T'he cridat tres cops i com si sentissis ploure.

—No em facis cas. No he tingut temps de prendre un cafè, avui, i mira, estic feta un desastre.

—No diguis això! Si estàs guapíssima amb la brusa nova. Ja et vaig dir que et quedaria fantàstica.

—No, volia dir que... —però abans d'acabar la frase l'Abigail va adonar-se que la Martha no l'entendria i va seguir-li el joc—. Doncs sí, la vam encertar. Em va com un guant. Tornem a anar al centre comercial aquesta tarda, a veure si hi trobem alguna cosa per a tu?

—Seria genial, però tenim entrenament.

—Ah, sí —va fer l'Abigail, decebuda.

—A més, jo en sé d'un que potser voldrà quedar amb tu després... —va dir la Martha, picant-li l'ullet.

L'Abigail va rebufar.

—Avui passo. Tinc... deures.

—Deures?

—Sí.

—Des de quan els deures t'han impedit passar una bona estona, a tu? —va bromejar la Martha.

—No ho sé, és que estic una mica cansada, res més.

—Et trobes bé? Potser has enganxat algun virus.

—No, no és això. —L'Abigail va mirar la Martha als ulls i va decidir sincerar-s'hi—. Vull una mica de tranquil·litat. Estic tipa de..., no ho sé, de tot plegat.

—De l'institut? Dels entrenaments?

—De tot.

—Del teu nòvio encantador? —va preguntar la Martha, exagerant la cara de sorpresa.

—El meu nòvio és encantador, sí, però també molt... intens. El món ha de girar al seu voltant, si no, no està content, ja el coneixes. Ha nascut per ser una estrella.

—Mira qui parla! Sou la parella perfecta: dues estrelles fulgurants.

—Menys conya, Martha.

—Que t'ho dic de debò! Esteu fets l'un per l'altre. On trobaràs algú tan especial com ell? Tan especial com tu?

—No vull ser especial, Martha.

El timbre de l'inici de classes va interrompre la conversa. L'Abigail i la Martha van anar cap a dins. Abans d'entrar a l'aula, l'Abigail va fer onejar la cabellera i es va estirar una mica la faldilla.

—Saps el que m'agradaria de debò? —va dir en veu

baixa, conscient que la Martha no la podria sentir per culpa del soroll que feien els estudiants que corrien al seu voltant—. Un noi normal. Un noi normal amb una vida normal.

2

—Només soc un noi normal —es queixava sempre en Wilbur Syston quan el renyaven els seus pares.

—No, no ho ets! —li responia la mare, força irritada.

Tenien aquesta conversa almenys un cop per setmana. Els pares d'en Wilbur estaven segurs que el seu fill era un geni, i no paraven de repetir-l'hi.

Ell, però, sabia que no podia ser així. No se sentia diferent dels altres. Es considerava més aviat vulgar en tots els aspectes. I ja li anava bé: no s'hauria canviat per ningú.

—Estàs destinat a fer grans coses! Ets especial! —insistia el pare, un home alt i corpulent amb cara de bona persona, assenyalant-lo amb el dit d'una manera que volia ser amenaçadora, però que més aviat feia gràcia.

—No vull ser especial —deia en Wilbur—. Jo només vull ser... el que soc. Normal.

Però no li era fàcil ser normal quan l'apuntaven a cada curs, seminari, programa extraescolar i campament per a nens superdotats que feien als voltants de Brawnytown. En Wilbur passava les tardes i les vacances envoltat de friquis amb els quals no tenia absolutament res en comú,

intentant fer veure que li interessaven coses per les quals no sentia cap mena d'afinitat. Tot per no decebre els seus pares.

Per sort, en Joe havia aconseguit entrar als Brawnytown Knights, el club d'escacs del poble, i això feia que en Willbur no se sentís tan sol. En Joseph Hamilton era el seu millor amic. Si no hagués estat per això, en Joe mai no s'hauria apuntat al club de manera voluntària. Ho havia fet només per donar un cop de mà a en Willbur, perquè sabia que s'hi avorria com una ostra i que els seus pares no li permetrien mai deixar-ho. Se suposava que els escacs eren la mena d'activitat que havia de fer qualsevol que fos una mica més intel·ligent que els altres. En Joe tenia l'oportunitat de penedir-se de la seva lleialtat cada dilluns a la tarda, durant dues hores seguides.

Que ni en Willbur ni en Joe tenien cap habilitat per als escacs era molt evident, i ells feien tots els possibles per no amagar-ho. Però era inútil. El club operava seguint els mateixos principis que qualsevol presó: una vegada hi entraves, era molt difícil escapar-ne.

—He vist que el Combat Zone 4 va sortir ahir —va dir en Willbur mentre movia l'alfil blanc.

—Sí —va respondre en Joe, movent la seva torre—. I he sentit que en Gareth va ser el primer a la cua al centre comercial per comprar-lo. Escac.

En Gareth Jenkins representava tot el que en Willbur i en Joe odiaven. Era un fatxenda forçut que semblava que gaudia presumint de totes les coses que ell tenia i els altres no. Almenys així era com el veien ells. Fill únic d'una de les famílies més riques del poble, els seus pares el malcriaven i li compraven tot el que volia. Havia sigut el primer noi de l'institut a tenir cotxe, tan bon punt va ha-

ver fet els setze anys i es va treure el carnet, però això no els feia tanta enveja com l'habitació de jocs que deien que tenia a casa, amb una pantalla de dues-centes polzades que ocupava tota una paret i un sistema surround de setze altaveus connectat a la PlayStation 10, l'últim model de consola 3D.

—Quina merda! El Neandertal jugant a CZ4 i nosaltres atrapats aquí perdent el temps amb un joc que ja estava passat de moda a l'edat mitjana —va dir en Wilbur, agafant una de les figuretes de fusta i mirant-se-la detingudament, com si fos un anacronisme que al segon terç del segle XXI encara existissin—. La vida no és justa. Ah, i això no és escac.

—No ho és?

—No, el meu rei no corre cap perill.

—Quin dius que és, el rei?

En Wilbur va girar els ulls en blanc.

—Joe, quant de temps fa que fem això? Encara no pots diferenciar el rei de la reina?

—És que s'assemblen molt, no em diguis que no...

—Deixa-ho estar. Aquest és el meu rei, veus? Aquest. I aquí està ben protegit.

—Sí, sí, molt bé, el que tu vulguis —va admetre en Joe, fastiguejat—. De totes maneres, aquesta d'avui deu ser la pitjor partida d'escacs de la història. Ho estem fent fatal...

—Ja ho pots ben dir.

En Wilbur i en Joe anaven junts a tot arreu. Eren veïns del mateix barri de Brawnytown i es coneixien des de feia molt de temps, gairebé des que havien nascut. Els seus pares treballaven a la mateixa empresa, al mateix departament, de fet. Tots dos eren tècnics especialitzats als

laboratoris d'una gran multinacional, l'ARS Corp. El pare d'en Joe dirigia el laboratori d'anàlisi i el d'en Wilbur era el cap de secció. A més, les famílies havien sigut sempre amigues. En Wilbur considerava que en Joe era el germà que no havia tingut mai. I en Joe pensava que en Wilbur era un milió de vegades millor que la germana petita que li havia tocat.

—Tinc un altre examen la setmana que ve —va comentar en Wilbur aquella tarda, de camí cap a casa després dels escacs.

—Per a què és, aquest cop?

—No ho sé, una altra escola d'aquelles, en algun lloc a la quinta forca, com Maine o Vermont o una cosa així.

En Joe es va girar cap a ell, sobresaltat.

—No t'hi enviaran pas, oi?

En Wilbur va somriure i va agafar el seu amic per les espatlles.

—I tant que no —va respondre amb confiança—. No hi entraré mai, en un d'aquests llocs per a superdotats. Encara que volgués. I t'asseguro que no ho vull!

Es van posar a riure.

—Algú hauria de dir-ho als teus pares, que no tens cap intenció de ser el nou Einstein.

—Ja ho faig! Constantment. Però ja els coneixes: no m'escolten.

—Sí, són tossuts.

—M'agradaria que em deixessin en pau. —La veu d'en Wilbur es va tornar una mica més greu—. A veure, tu em coneixes bé. Trec bones notes, d'acord, és evident, però no són pas de superdotat. No soc alt, no soc baix. No soc guapo però no soc lleig. No estic prim, no estic gras. Tinc amics però no soc popular. M'agrada anar amb

bicicleta, mirar un partit de futbol, donar cops a la pilota amb un bat i passar-me hores navegant per la xarxa o enganxat a un videojoc, com qualsevol altre noi de disset anys. Mai no em passa res especial. Per sort, perquè a mi m'està bé precisament això. Per què els meus pares no són capaços de veure que soc la persona més normal d'aquest planeta?

De vegades en Wilbur es deprimia una mica. Però en Joe sabia exactament com animar-lo en moments així.

Es van aturar davant de la furgoneta dels gelats, aparcada com sempre al costat de la vorera del carrer principal del seu barri, i van comprar dos cucurutxos, com feien gairebé cada tarda quan començava el bon temps. De vainilla, sense res més. A en Wilbur li agradaven les coses simples.

—Aaah! —va exclamar en Wilbur després de la primera llepada—. Ja em sento molt millor...

Van continuar caminant, concentrats en el que duïen a les mans. Quan en Wilbur estava a punt de tornar a llepar el gelat, va notar que alguna cosa l'estirava del colze.

Es va girar i va veure un home desgavellat, suat i brut, que el mirava amb una desesperació estranya als ulls. Duïa una roba negra mig esparracada i només portava posada una sabata. Respirava amb dificultat i semblava que estigués a punt de perdre el coneixement.

En Wilbur va retrocedir un pas, instintivament. L'home no el va deixar anar i això li va fer perdre l'equilibri. Va caure de manera aparatosa i va quedar estirat sobre la vorera, immòbil.

En Wilbur i en Joe es van mirar. Tots dos estaven espantats i volien sortir corrent. Però després de dubtar uns segons, en Wilbur es va agenollar al costat del desconegut,

sense fer cas de la cara de pànic d'en Joe. Havia de comprovar si estava bé, no podien deixar-lo allà.

Respirava feblement.

De sobte, l'home es va revifar i el va agafar per la samarreta.

—Ja ha començat! —va exclamar—. Ha arribat el moment!

En Wilbur va intentar desfer-se de la mà que el subjectava, però l'home era massa fort. En Joe va córrer a ajudar-lo.

Encara lluitaven quan l'home es va ficar l'altra mà a la butxaca i en va treure un sobre blanc. Tenia un segell estrany al mig. Va intentar donar-lo a en Wilbur.

—Ja ha començat —va repetir amb un fil de veu. Després va tancar els ulls i va desplomar-se com un sac.

Els nois es van quedar immòbils. En Joe va tocar l'home amb el peu, però no es va moure. Va mirar en Wilbur, que no sabia quina cara fer.

Era una tarda agradable i càlida en un barri tranquil d'una petita ciutat de Wyoming, a la zona muntanyosa de l'oest dels Estats Units, i davant seu hi havia un cadàver.

I en Wilbur tenia un sobre a la mà.